

Het was een ware rafel overal, vooral in de verschillende winkels en zaken weest over de winkel waarin wij zelf woonden. Hij was n.l. nog familie van de vorige eigenaar de heer van der Jagt. Hij wist nog precies hoe het was. Wel zeer toevallig, maar hij was een beste man en betrekkelijk al op leeftijd evenals zijn vrouw. Ik kwam daar met Moeder, Liza en Gerard daar zij eigenlijk twee woonhuizen hadden daar zij een ongehuwde zoon hadden die ook drukker was en aan de overzijde van de straat zijn zaak met een flink woonhuis erbij. Eten en slapen deed hij echter thuis. Maar nu moest hij in de zaak slapen, daar er anders plaats tekort was. Bets en Mientje werden ondergebracht bij hun buren, dat was een schilder een zekere Keizer met z'n vrouw, welke geen kinderen hadden. Bij Wisse was ook nog een meisje thuis van een jaar of 18. Nou het waren goede mensen, maar we hadden al gauw in de gaten dat het niet te lang zou moeten duren, anders zou de goedheid wel gaan tanen. We hadden het niet mis gezien. De eerste dag dat we er waren deden we zolas gewoonlijk thuis elk zijn boterhammen smeren, maar de tweede dag was zulks niet meer nodig. Onze kostvrouw zou het nu wel doen. Zij was overlopend Godsdienstig, maar ik kwam er vlug mee in conflict daar ik van haar Godsdienst niet veel hebben moest. Zij was zo licht als een veertje in dit opzicht. Ik kon daar niet mee overweg, omdat ik van die soort godsdienst zelf te veel af wist. Maar redetwisten deden we er niet over. Haar man was een echte praatvad er en hij nam het ook wel wat serieuzer op. Als we dan 's avonds gegeten hadden hadden we zo veel te vertellen dat we soms langer dan een uur aan tafel zaten en zijn dochter zei: Vader, nou zou ik wel eens op willen gaan schieten. Maar ja, dan moest er nog gelezen worden, en dat was dan te laat. Hij zei dan, dan doen we dat vanavond wel eens als we naar bed gaan. Begrijpelijk dat er dan ook niks van kwam. Wij hebben er de eerste nachten niet veel geslapen daar de ganse nacht de Franse troepen door die straat kwamen, die op de vlucht waren voor het Duitse leger. En dan dat paarden getrappel, het was niet uit te houden. We hadden beter op Krabbendijke kunnen blijven, zoals later zal blijken.

Dan de wildste geruchten die wij kregen te horen. Kranten verschenen niet meer. Radio was verbroken. Maar de Duitse troepen waren 's nachts al in Nederland binnengevallen, in de Peel, waar Piet van Velzen gelegerd was. Hij was toen al krijgsgevangen gemaakt en was al in Duitsland. In Rotterdam werd toen al hard gevochten. We gaan dat nu maar niet verder beschrijven, daar er boeken en tijdschriften genoeg over verschenen zijn.

De op Krabbendijke achtergebleven mensen kwamen alras over naar hun familie en lieten heel de zaak in de steek. Slechts 2 mensen bleven er en dat was de posthouder de heer Snoodijk en de oude Gerrit van Nieuwenhuijzen. Die waren blijkbaar niet bang en zijn dan ook nimmer weggeweest en hebben de Duitse troepen zien binnentrekken.

Per roeiboort kwam over de Schelde ook mijnheer Kuitj, welke sinds maart hier hoofd der School was. Hij was een van de laatste die over kwam, daar toen de Duitsers al in Krabbendijke waren, maar hij wilde zijn Vrouw en kinderen zien. Voor ons was hij echter een geluksbode, daar hij de groete van Kees meebracht, die toen al op Krabbendijke was. Hij had het gewaagd om uit het noorden van het land uit Meppel met de fiets door dwars Nederland te komen. Treien reden er vanzelf niet. Hij was dwars over de Veluwe gekomen waar nog veel mijnevelden lagen en toen zo op Rotterdam aan, waar het nog volop brandde en de puinhopen nog rookten. Toen op weg naar Zeeland, achter de binnenrukkende Duitse troepen aan. Ook een echt waagstuk, maar de Heere heeft wonderlijk bewaard en hij kwam behouden op Krabbendijke aan. Hij brandde natuurlijk van verlangen naar zijn meisje en ook naar ons, daar hij niet eens wist waar wij zaten. Hij kwam nog al betrekkelijk goed op tijd aan. Daardoor is onze zaak voor veel plundering behoed. Wat hij echter in ons dorp heeft meegemaakt en gezien dat is treurig